

Sabır Zamani

Nureddin Yıldız'ın 20.03.2016 tarihli (270.) Hayat Rehberi dersidir.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ. وَصَلَّى اللَّهُ وَسَلَّم عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِهِ وَصَحْبِهِ أَجْمَعِينَ.

Âlemlerin Rabbi Allah'a hamd, Efendimiz Muhammed aleyhisselama, ailesine, ashabına salat ve selam olsun.

Değerli kardeşlerim,

Kur'an'ımız ve Peygamber aleyhissalatu vessalam Efendimiz'in önümüze koyduğu Müslümanlığın içini dolduran, başka türlü olmaz diye önümüzde duran en önemli ibadetlerimizden biri sabırdır.

Sabır, kalple icra edilen ibadetlerden biridir. Sadece Eyyüb aleyhisselamın karakteri değildir, Allah diyenlerin hepsinin karakteri olmalıdır. Sabır deyince Eyyüb aleyhisselamı, Nuh aleyhisselamı ve Allah'ın diğer peygamberlerini anlamak ama bize gelince, "Biz peygamber değiliz, nasıl sabredelim ki..." diye düşünmek şuna benzer:

Müslümanlık namazdır, deyince sadece Eyyüb aleyhisselamı mı anlıyoruz? Ya da oruç tutmak denince yalnızca Nuh aleyhisselamı mı? Hayır. Hep beraber Allah'a kulluk ediyoruz. Namazımız, zekâtımız ve orucumuz elbette bütün peygamberlerle kesişiyor ve başka türlü de Müslüman adını taşımak mümkün değildir.

Her ne kadar bir camiye gidip iki saat oturarak yapılan ibadet gibi değilse de sabır, bir kalp eylemi olarak bütün peygamberlerin temel ibadetlerindedir. Eyyüb aleyhisselamda biraz sıyrılmış ve Nuh aleyhisselamda öne çıkmıştır. Biz de sabırla donandığımız zaman Eyyüb'ün kavuştuğu Allah'a kavuşur ve Nuh'un razı ettiği Allah'ı razı etmiş oluruz.

Bunu, düzeltilmesi gereken bir yanlış olarak zihinlerimize not edelim.

Eyyüb aleyhisselamın döneminde psikiyatrik ilaçlar yoktu diye sabırla iktifa etmiş değildi Eyyüb aleyhisselam. Kulluk, sabır koridorundan geçiyordu diye sabırla donandı. Dünyada hiçbir şey değişmedi. Onun zamanındaki insan, şimdiki insandır. O zamanki Allah da şimdiki Allah'tır –o zamanki İblis de şimdiki İblis'tir, üstelik daha tecrübeli ve birikimli.

Kardeşlerim,

Sabır testi diye bir test yapmak zorundayız. Korkarım ki namaz günde beş defa farz bir ibadetse, sabır günde beş bin defa test edilmesi gereken bir ihtiyaçtır.

Müslümanlığımızı herhangi bir ibadetle, mesela evlenecek eşlerin Müslümanlık ve insanlık karakterlerini namazla, tesettürle, sakalla, oruçla, okuduğu okulla filan test ediyoruz. Ama esasen sabırla test edecek olsak evleneceğimiz ya da mevcut eşlerimizi, emin olunuz ki haramlara karşı direnip direnemeyeceği de sabah namazına kalkma kabiliyeti de ağzının nasıl açılıp kapandığı da ortaya çıkar.

Çünkü sabır, insandaki fren sisteminin adıdır. Balatası eskimiş insanlar namazla da sorunludur, haramlara karşı da gevşektir hatta kadın boşarken de canavarlaşır. Çünkü iyi bir fren sistemi yok. İyi bir freni olmayan araba, ölüm makinesi demektir; kendini öldürür, dinini öldürür, eşini öldürür, ahlakını öldürür, insanlığını öldürür. Ölüm sadece ruhun çıkması değildir, ruhun kalitesinin çıkması da bir ölümdür. Sabırsızlık, işte bunun adıdır.

Bunun için ümmet-i Muhammed, elbette namaz ümmetidir, Arafat'ta vakfe ümmetidir, Kur'an ümmetidir, ahlak ümmetidir... Ama Kur'an, sabır ayetleriyle doludur. Biz de ümmet-i Muhammed'i, sabredebilen bir ümmet olarak tanımaya mecburuz. Eğer ümmet-i Muhammed'i sakallı-sarıklılar, Arafat'ta üzerinde havlu bulunan insanlardan ibaret anlarsak düşman gözüyle tanımış oluruz

ümmetimizi. Düşman da bizi sakalı uzun-saçı taranmamış-haccı üzerinde çamaşırlar olmadan yapan diye tanıyor ve böyle tanımak istiyor, gözleri bu kadar görüyor.

Ama Allah, Rabbinle sabretmeyi becereceksin, diye ilk indirdiği on ayetten birinde sabrı Muhammed aleyhisselamın karşısına çıkarmıştır. Henüz namaz, oruç, cihat, tavaf emredilmeden, sakal ve tesettür ibadet olmadan emredildi sabır.

Müminde sabır, iç mekanizmadır. Bunun içindir ki camide sabır köşesi yoktur, namazda sabra ait bir bölüm olmaz; ama namazın bütünü sabırla ibadet hâline gelebilir.

Bu ümmet, sabır ümmetidir. Evinde ailesiyleyken sabırla yol alır. Camide namaz kılarken sabırla yol alır. Sabır ümmeti olmamız, bulunduğumuz herhangi bir yerde sabretmemiz demektir.

Peygamber’imiz, Abdullah’ın oğlu Muhammed aleyhissalatu vesselam bir sabır abidesiydi. Ona iman eden Ahmet, Ali... herhangi bir mümin kıyamete kadar evinde, iş yerinde, yürüdüğü sokakta veya haccederken sabırla yol alırsa Allah’ın Peygamberi’nin yanında yürümüş olur. Sabırsız mümin, sabır abidesi Muhammed aleyhisselamın peşinden gidemez. Şeytan ona çelme takar, onu sinirlendirir, psikolojik tedaviye muhtaç ve kalitesiz hâle getirir. Kalitesiz müminler ise Peygamber aleyhisselamın övündüğü müminler olamazlar.

Bu; Ahmet, Ali, Ayşe, Fatma, Nesibe... olarak bakıldığında böyle. Biz bir de ümmet-i Muhammed olarak bakıldığında, Allah’ın kaderi önünde sabırlıyızdır. Melekler, Muhammed aleyhisselam ve ümmetinin gelmesi için binlerce senedir bu topraklarda bekliyordular. Ümmet-i Muhammed de Allah’ın şeriatının ve İslam güneşinin doğması için on bin sene beklemiş olsa çok mudur?

Bizden bir mümin sabırlıdır ve ümmetimiz de olduğu gibi sabır ümmetidir. Bunun için halifemizin bile bulunmadığı son yüz senemizde eğer mümin olarak gidip camilerde namaz kılabilirsek, sabır özümüz bizi ayakta tuttuğu içindir. Yoksa Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemin bir vekilinin (halife) dahi bulunmadığı, her üç kişinin birleşip din çetesi gibi iş çevirdiği bir dünyada sabır olmasaydı biz çatlamış, kahrolmuş gitmiştik.

Bakınız, bir kadın, eşinden hamile kaldıktan sonra dokuz ay beklerse bir çocuk sahibi olur. Altıncı ayında niye çocuğu olmadığını derdine düşerse hepimiz buna güleriz. Kendi doğurduğun çocuğunun sahibi olacaksan dokuz ay sabredeceksin. Bireysel sabır bu.

Eğer Allah, Muhammed aleyhisselamın ümmetine, insanlığı kıyamete ve İsrail’in suruna taşıma görevi veriyse bu bir doğumdur; cennete doğru doğmak için İsrail’in sura üflemesi gerekiyor. İnsanlık buna Peygamber Efendimiz’in bisetiyle hamile kalmıştır. Ümmet-i Muhammed, insanlığı cennete götürecektir anadır ve bir ana, dokuz ay sabretmediği zaman analığı hak etmiyor. Ümmet-i Muhammed eğer bu yükü taşımakla görevliyse acele edemez. **Bir yerdeki ölüm, Suriye’nin-Irak’ın işgali, kâfirlerin bir tezgâhından dolayı ümmet-i Muhammed acelecilik yapamaz. İbrahim’in, Nuh’un, Lut’un, Salih’in, Musa’nın, Harun’un, İlyas’ın örnek gösterildiği ve sabır abidelerinin peygamber olarak iman ettirildiği Kur’an’ı müminler ramazanda teravihlerde, mukabelelerde okudukları hâlde Allah’ın acele etmesini bekleyecek manadaki çıkışları yaparlarsa müminlik bu değildir.**

Allah’ın rahmetinin derinliklerine batmış bir ümmet olarak bu kadar acele, sabırsız, üç gün içinde her şeyin olmasını bekleyen bir mantıkla konuşamayız-düşünemeyiz-böyle namaz kılamayız ve Müslümanlık budur asla diyemeyiz.

Herhangi birimiz, “hazır otuz yaşındayken Allah ruhumu alsın da cennete gideyim” diyor muyuz? Dünyada doyasıya yaşayayım, sonra cennete gireyim istiyoruz. Ümmet için niye her şeyi hemen

istiyoruz peki? Evet, birey olarak ben tekim ama bu ümmet, Muhammed aleyhisselamın ümmetidir, onun şahsında biz bir insanız ve bir kişi gibiyiz.

Kardeşlerim,

Allah'ın kaderini aceleyle zorlarsak kendimiz çatlarız. O kader gene bildiği vakitte tecelli eder. Bir anne, dokuz ayını sabırla beklediği ve dokuz ay onun için sabır günleri olduğu gibi bu ümmetin yine Ömer bin Hattab gibi halifesi -Allah'ın izniyle- gelecek ve Peygamber'imın müjdesidir ki Kudüs'te olacak ve dünyanın başının belası Siyonizm'in başını oradan ezecektir. "Böyle düşünüyorum, böyle anlıyorum..." demiyorum; 'Muhammedun Resûlullah' dediğimde ne kadar iman ettiysem buna da o kadar iman ediyorum çünkü bu Resûlullah'ın sözüdür.

"Bugünler zorlu, terörlü, bombalı günler..." Bunlar tatmin edici değil. "Dünyada bomba, terör her zaman vardı..." değil, bizim literatürümüz şudur: Bugünler sabır günleridir. Allah'ın kaderinin tecelli etmesini bekleyeceğimiz günlerdir. Bilmem hangi Yahudi örgütü Kudüs'e daha fazla yatırım yapıyormuş, daha güçlenmiş. İyi. Güçlü düşmana karşı daha güçlü olacağım için iyi bir şey bu.

Allah'ın vaadi haktır. Allah'ın vaadi haktır. Allah'ın vaadi haktır. Bu vaadi Allah, doyasıya sabreden kullarına vaat etmiştir.

إِنَّمَا يُؤْتِي الصَّابِرُونَ أَجْرَهُمْ بِغَيْرِ حِسَابٍ

"O sınırsız rahmetler, doyasıya zaferler sabreden kullar içindir." Üçüncü ayında çocuğunu doğurmak isteyen, ölü doğurur.

İsrafil suru üfürdüğü zaman cennet koridorunda yürüyen insanların dirileceği yer için Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemla beraber insanlığı yüklemiştir Allah Teâlâ. Bu yüklenme süresinin dokuz ay mı dokuz asır mı yoksa doksan asır mı olacağını da sadece kendisi biliyor. Bizi, kaderini sabırla seyreden kullar olarak görmek istiyor Allah. Allah'ın işine karışan aceleci kullar değiliz biz. Onlar İsrailoğullarıydı; "gökten bize sofrayı indirsin Allah da inanalım" dediler.

Muhammed'in ümmeti bin kere ölür de "Allah gökten sofrayı indirsin, inanayım" demez. Demedi Ebu Bekir'ler. Allah onlardan razı olsun.

Arkadaşlar,

Ümmet-i Muhammed'in kalitesini düşüremeyiz. Ümmet-i Muhammed'in standartlarına zarar veremeyiz. Ürküyor ve korkuyorsak da bunu evimize çektiğimizde yatak odalarımızda yaparız. Mümin kardeşler olarak bir araya geldiğimizde, sabır günlerinde Allah Teâlâ'nın bizi görmek istediği şekilde görünür ve dik dururuz. Allah'a itimadımızı, Peygamber aleyhisselamın müjdelerine güvenimizi en azından birbirimize ispat etmeye çalışırız.

Sabır günleri, ümmetin hamilelik günleri gibidir. Bu evlat doğacak ve Allah'ın vaat ettiği günler gelecek. Allah galip olacaktır. Ne Suriye'nin hatta ne... İskenderiyeli Mekke'mizin işgali, bizi Allah'a itimadımızdan koparamaz ve yıldırılmaz. Çünkü biz, Mekke'yi Mekke yapan Allah'a kulluk ediyoruz. Mekke'deki taşlar bizim mabudumuz değildir, Haceru'l-Esved bile değildir.

Sevgili Peygamber'imizin mübarek dudağı değdi diye Haceru'l-Esved'e saygı duyduk biz; kaybetsek bir taş kaybederiz. Ama Allah'ı kaybedersek her şeyi kaybederiz.

Allah eğer kaderinde, dünya bitmeden cenneti doldurmayacağını yazdıysa bizim acele etmemiz edep dışıdır, saygısızlıktır Allah'a karşı. Elbette bela peşinde koşan bir ümmet de değiliz, Allah'tan bela değil

afiyet isteriz. Bana Peygamber'im sallallahu aleyhi ve sellem, "Düşmanı aramayın" buyurdu. Ama karşılaşınca da Allah'la beraber olduğunuzu unutmayın.

Ümmet-i Muhammed olmak, "Sen git Allah'la beraber savaşın, biz gelmeyiz" diyen İsrailoğulları'ndan farklı olmak, "Sür atını denize ya Resûlallah, peşindeyiz" diyenlerden olmaktır. Fark konuşuyoruz, fark! Bu farkı ümmet olarak ya da Orta Doğu'nun-Afrika'nın insanları olarak topluca düşürmeyeceğimiz gibi bireysel olarak da herhangi birimiz düşüremeyiz. Ben nefsimle baş başa kaldığım yerde bu kaliteyi düşürdükten sonra Afrika'dakilerin topluca düşürmesinden nasıl dert yakınacağım ki? Buna hakkım olur mu?

"Kimse yoksa ben kaldım Allah'ım ve ben, Muhammed aleyhisselamın ismine leke getirmeyecek son insan olarak dünyadayım ya Rabbi" diyen, ümmet-i Muhammed'in ta kendisidir. Başkalarının kusurlarını sayarak, kitlesel yanlışlıkları sayarak, siyasetçilere yığma yaparak, hocaları-âlimleri bahane göstererek, yeni neslin kötülüğünü ileri sürerek, Yahudi'nin ve dünya şer güçlerinin ağırlığından söz ederek mazeret bulunduğunu zannedenler sadece fare deliği bulmuşlardır ve ona girmeye çalışıyorlardır. Bu ümmetten hiç kimse fare deliğine giremez. Biz Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem'in ümmetiyiz. Ölürüz. Ölürüz. Ölürüz. Seksen kere olsa da ölürüz ama Muhammed aleyhisselamın ümmetinin şerefiyle ölürüz, Allah'ın izniyle. Sabrımız bunun içindir zaten.

Rabbin için sabret, diyen Allah bunu söyledi. **Eğer insanlığın, İsrail'in suruna kadar üç yüzyılı daha varsa üç yüzyıl daha böyleyiz demektir. Biz çile ümmetiyiz çile! Keyif ümmeti değiliz. Çilemize de razıyız. Çünkü çile ortağımız Muhammed aleyhisselamdır. Niye itiraz edelim ki. Biz onunla mağaraya girdikten sonra mağaralar, dünyanın en büyük sarayı olmuştur artık bize.**

Mağara arkadaşım Muhammed aleyhisselam olsun, billahilazim, mağarada bin tane yılan yesin beni; yeter ki mağara arkadaşım o olsun. Biz çilemize itiraz etmeyiz; çilemizi pısrıklık nedenimiz de yapmayız ama. Cihat ümmetiyiz. Malımızla, canımızla, kalemimizle, bedenimizle, neyi istediye Allah... her türlü cihadı yaparız. Cihat diye sabah namazına da kalkarız. Cihat diye eşlerimizin kahrına da katlanırsınız. Çocuklarımız cihat ehli olsunlar diye, üzerimize işeseler de ses çıkarmayız. Bugün bebeğim üstümü kirletti, yarın dik duracak bir mücahit olacak inşallah diye bebekken de ona büyük mücahit rolü veririz.

Kardeşlerim,

Bir çocuk korktukça anne-babasına sığınır. Korktukça dışarı kaçan çocuk, tabiata aykırıdır. Beş yaşında da olsa tehlikeyi gören, anaya sığınır. Yani ana merkeze geçer. Biz ümmet olarak tehlikeler, uçurumlar ve tehditler büyüdükçe ana merkezimiz olan Allah'a ve Resûlullah'a sığınırız. Fitneler, bombalar, tehditler ve ölümler çoğaldıkça biz ibadeti artırırız. "Ölümlerin ve fitnelerin çoğaldığı zamanda ibadete sarılmak, bana hicret etmek gibidir" bunun için buyuruyor sallallahu aleyhi ve sellem Efendimiz.

Şimdi oruçlu olmak, Âdem aleyhisselamdan beri bu kadar değerli olmayacak bir oruçtur. Çünkü fitne ve fesadın yoğunlaştığı bir zamanda biz, çocuğun anasına sığındığı gibi Allah'a sığınmak zorundayız.

Gayet bilerek, isteyerek ve kastederek, Rabbimin rızasını umarak diyorum ki: Fitne-fesatlar, bombalar, işgaller, tehditler çoğaldıkça bu ümmetin vazifesi şehitler için hatimler okumak bile değildir. Onların şehit olduğuna inanıyorsan eğer, sen onun şefaatine muhtaçsın zaten, ne hatim okuyorsun! Bizim vazifemiz, olaylar çoğaldıkça şehitlerimizi hatırlamak değil Kur'an'a sarılmaktır. Allah'ın şeriatına sarılmaktır. Kameralar ve mikrofonların karşısına geçip, "Şeriatımıza sarılsaydık halifemizi sürmeseydik, Kur'an devletimizin yasası olsaydı başımıza bu belalar gelmezdi" deme zamanıdır şimdi.

Mevlit okuma zamanı değil, Resûlullah'a sarılma zamanıdır şimdi. İkisi arasında ne kadar fark var...

Başımız bunaldıkça salih ameller ve infakla, sadakayla donanmamız gerektiği hâlde bizden önceki şehitlerin ruhaniyetine sığınıyoruz. Onlar da Çanakkale'ye gitme yerine Niğbolu'da şehit olmuşlara hatim okusalardı ya. Avunmak yok, iş yapmak var. Şerefli şehitlere sarılmak, o fedakârlığı taklit etmekle mümkündür. Anıt dikerek değil bağrını gererek olur bu işler. Anıt betondur ve beton, vatan kurtarmaz. Vatani beton gibi sağlam yürekli gençler kurtarır –onlar da internet düşkünü değilseler yapabilirler bunu veya diplomaya satılmamışsalar.

Ümmet-i Muhammed'in standardıyla oynayamayız. Kendin daire-dükkânın borsasının ekmek peynir gibi kurulduğu zevkli ortamlarda yaşa; başın bunaldıkça şehitler günü yap. Şehitlerin günü de haftası da ayı da boş iş. Şehit olmaktan başka hepsi boş iş. Dünyanın fani olduğunu anlasın gençler, bak nasıl şehadete koşuyorlar. Kutlama-putlamayla değil, iman ile ihya ile vatanlar şehitliğe hazır gençleri beslerler.

Müminler olarak tam anlamıyla, "Her şey denendi, şeriatımıza dönelim artık" demenin günlerine geldik. Bunu diyebilmek için seksen senedir sabrediyoruz. Ama inşaallah, insanlık için çıkarılmış son gemi olan ümmet-i Muhammed sabredecek, çilesine tahammül edecek ve Peygamber Efendimiz aleyhisselamın çizgisini düşürmeyecektir. Düşürmeyeceğiz.

Yılıp kaçanlar, evine kapanıp matem tutanlar olabilir; Allah'ın kulları sadece biz miyiz? Allah ve cenneti için bütün dünyayı avucunun içinden fırlatıp atacak yiğit kulları yok mu Allah'ın? Biz ürktük diye yüreği hür gençler bir gün gelip küfrün karşısında 'Allahuekber!' demezler mi zannediyoruz?

Değil Afrika'daki iki ülke, bütün İslam toprağı bir dilim ekmek bulamayacak kadar açlık ve sefaletle boğuşsa ve her şeyin bitip tükendiğini zannetsek, güneşin ışıkları da tükendi ve karanlıkta kaldık diye bilimsel açıklamalar da yapılsa ben ebedî güneşe iman etmiş olarak, güneşin kudretine değil güneşi yaratan Allah'ın kudretine güvenir ve asla karanlıkta görmem kendimi; müminim çünkü.

Kardeşlerim,

Bütün bunlar elbette düşman aramamız ve bela peşinde koşmamızı gerektirmiyor. "Afiyet isteyin" buyuruyor Efendimiz aleyhisselam. Afiyet, belasızlık demektir.

Kur'an'ım diyor ki: Mevcut bütün güçler sizin elinizde olsun. Teknolojisi, siyaseti, tarımı ve insanı güçlü yapan bütün nesnelere elinizde olsun buyuruyor Allah. Cami kurmak da Allah'ın emri ve İslam'ın gereğidir, tank icat edildiğinde de bunu Müslümanlar'ın yapması Allah'ın emriydi. Müslümanlar'ın en güçlü teknolojiyi ve en iyi siyasî manevraları yapmaları Allah'ın emridir. Geri kalmak kader değildi. Ama geri kalındıysa sıçrayıp eski açığı kapatarak herkesten ileri gitmek yine Allah'ın emridir.

Güç ve kuvvet Allah'ın emridir ve onun iman eden kulları da güç ve kuvveti temsil etmelidirler. Çünkü küfür tek dilden anlar: Güç ve kuvvet. Küfür başka hiçbir dilden anlamaz. Politikayı da sıkıştığı ya da gelecekte bir tehlike gördüğü için yapar. Mümin güçlü olduğu zaman küfür, secde edecek fırsat kollar. Mümin zayıf olduğu zaman ise küfür, önünde secde ettirmek ister.

Ümmetimizin yaşadığı sabır günlerinde, Allah'ın emirleri arasında kesinlikle dengeleme yapmak zorundayız. Allah yüz defa farz emretmiş, iki yüz defa nafile emretmişse hikmetlerini kollayacağız ve camide sabah namazı kılmanın yerine hiçbir şeyi oturtmayacağız. Ne emrettiyse Allah, onu yapacağız. "Ben namaz kılamıyorum, onun yerine Afrika'ya bir tır erzak göndereyim" diyen aldanır. Çünkü bu kaos ortamında İblis'in tuzaklarından biri de "Onu boş ver bunu yap" dedirtmektir.

Muhammed aleyhisselatu vesselam, böyle zor bir dönemde İslam'ın devletini kurdu, aileyi ikinci plana atmadı. Ölümcül bir savaşa giderken bile hanımlarını yanında götürdü. Onun ümmeti tarihin bir

döneminde, zorluk yaşıyor diye ailesini ikinci plana atamaz. Ailesiyle meşgul olurken cihadı ihmal etmediği gibi Peygamber'imiz, ümmeti de ihmal edemez. Cemaatle namazı erteledi, ümmeti de erteleyemez.

Müslümanlık bir blok dindir. Marketten seçme yapıp aldığın gibi İslam'ın içinden seçip alınamaz. Bu sıkıntılı zamanların başımıza açacağı en büyük sıkıntı, Allah'ın emirleri ve yasakları arasında, kul olduğumuz hâlde tercih yapma hastalığıdır. Faiz, kıyamete kadar lanetli ve gökleri yere indirecek bir konudur. Zina öyledir. Kumar öyledir. **Suriye'yi küfür baştan sona perişan ettiğinde ne hissediyorsam; namaz kılan bir mümin, dükkânını bankaya kiraya verdiğinde on katını hissediyorum.** Eğer biz, alkol-kumar-faiz veya diğer haramlardan birinin işleneceğini bildiğimiz hâlde dükkânlarımızı kiraya verebiliyorsak Suriye'yi kim bu hâlde getirdi diye sorma hakkımızı kaybettik demektir.

Çünkü Allah Kur'an'ında, eğer faize bu desteği verirseniz Allah'la ve Peygamberi'yle savaşmış olursunuz buyurdu. Bu savaşa girdikten sonra Suriye düşse ne olur, Türkiye'nin güneyi düşse ne olur, kuzeyi düşse ne olur...

Patlayan bombaların ve kaybolan huzurumuzun aslı faizde aranmalıydı, zinada aranmalıydı. Elli senelik 'bismillahirrahmanirrahim'siz okulların akıbetini nasıl unuttuk? Bu koca akıbeti nasıl yok saydık? Derse besmeleyle başladığı için sürülen öğretmenlerin olduğu bir toplumda yaşıyoruz biz. Eğer şimdi düzelmiş bir şeyler varsa onun sonuçları da önümüzdeki elli senede görülür. Hele eski birikmiş gazla bir patlasın bakalım. Kolay mıydı camilerin dibine Allah'la savaşma simgesi olan faizli bankaların kurulması.

Allah, Gafur ve Rahim'dir, kullarına rahmetiyle muamele buyuruyor ve bebeklere acıyor ve secdeyi-rükûyu hakkıyla yapan kullarına acıyor da bize hak etmediğimiz kadar rahmet gösteriyor, ümmet-i Muhammed olduğumuz için. Belki de Efendimiz aleyhisselama "Sen onların içinde olduğun için" buyuran ayet Kur'an'da var olduğu için gökler başımıza düşmüyor. İnşallah da Rabbimizin bu ayeti, Resûlullah'ın sünnetiyle yaşayacağım diyen gençlerde tecelli eder de bize azap etmez Rabbimiz.

Kardeşlerim,

Bu dönemde herkes, iki şeyi Kâbe gibi, Mescid-i Aksa gibi, Haceru'l-Esved gibi korusun:

- 1- Mümin kardeşliğimiz. Hiçbir ırk bizi ezemez. Hiçbir maddî değer, mümin kardeşimizi ezemez. Kardeşim için bir fedakârlık yapılacaksa o fedakâr benim. O yapmasa da ben fedakârlık yaparım, diyen anlayıştır mümin basireti. Ben bozan değil koruyan olayım; kim bozarsa bozsun. O yapmamıştı, ben niye yapayım; mümin anlayışı değildir. Öyle olunca Allah için yapmamış oluyorum kardeşliği.
- 2- **Herkes evini, eşini, çocuklarını ve evinin fizikî boyutunu Kâbe gibi kabul edecek. Anahtarını içeriden kapatıp yattığımız yuvamız, kiblegâhımızdır. O standarttan asla taviz vermeyeceğiz. Evlerimizden fedakârlık yapamayız.**

Canımız Peygamber'imiz sallallahu aleyhi ve sellem bize önceden haber vermişti: Ebu Davud'un ve Tirmizî'nin rivayet ettiği bir hadis-i şerifte Efendimiz, Mekke'nin fethedildiği ve İslam devleti olduğu Medine'de ashabına buyurdu ki: "Sizin önünüze sabır günleri gelecek. O gün sabretmek, avucunun içinde ateş taşımak kadar zor olacak."

Kardeşlerim,

Sizinle birlikte bir ayeti tefekkür etmek istiyorum. Bakara suresinin 156. ayetini hepimiz biliyoruz. Cenaze namazı kıldığımızda tabutun üzerinde yazıyor. Hoca efendiler de depremlerde, selde, trafik kazalarında okuyorlar.

Tefekkür de ibadettir. Geliniz, sabır günlerinde bu ayeti tefekkür edelim:

الَّذِينَ إِذَا أَصَابَتْهُمُ مُصِيبَةٌ قَالُوا إِنَّا لِلَّهِ وَإِنَّا إِلَيْهِ رَاجِعُونَ

“Başlarına bir sıkıntı geldiğinde müminler, ‘İnnâ lillâhi ve innâ ileyhi râciûn’ (biz Allah’tan geldik, Allah’a gidiyoruz) derler.” Yani ‘güzergâhta olur bu tip işler.’

Ali efendi! Baban vefat ettiğinde ne diyeceksin?

إِنَّا لِلَّهِ وَإِنَّا إِلَيْهِ رَاجِعُونَ

Ayşe abla! Çocuğu iki yaşında öldü. Doktorlar ‘Başın sağolsun’ dediler, ne diyeceksin?

إِنَّا لِلَّهِ وَإِنَّا إِلَيْهِ رَاجِعُونَ

Ey Aliler, Ayşeler! Suriye’imiz düştü, Kudüs’ümüz gitti, gençliğimiz uçurumdan yuvarlanıyor. Ne diyeceğiz?

إِنَّا لِلَّهِ وَإِنَّا إِلَيْهِ رَاجِعُونَ

Birimizin başına bir musibet geldiğinde Allah’a sığınıp “Allah’tan geldik, Allah’a gidiyoruz” diyeceğiz de bir buçuk milyar ümmetimiz kahr altında sabrı ve çileyi yaşarken Allah’a sığınmayacağız da kime sığınacağız biz? Rabbimize sığınacağız. Rabbimizden başka kapımız yoktur.

Siyasette güçlü mümin, birleşmiş, tabelalarından vaz geçmiş, kendi ekolünü terk edip ümmet-i Muhammed çatısı altında toplanmış bir ümmet oluruz. Oluncaya kadar da “Ey Rabbim, yoktum, hiç yoktum, babam da yoktu, çamurdan babamı ve ondan da Havva anamı yarattın, bir gün yine yok edeceksin, sonra yine huzurunda toplayacaksın, ha bugün ha yarın, sen ne dilediysen odur, haktır ve güzeldir, teslim olduk, yüreğimize serinlik indir, İbrahim’e indirdiğin rahatlıktan bize de indir, Yunus’u balığın karnında boğmadın; bizi de bu sokaklarda boğma ya Rabbi” der, rahat ederim.

Oturup matem tweet’i atmam. Beni kahredenin görüntüleriyle kahrımı artırmam, ümmet olarak **إِنَّا لِلَّهِ** seviyesine doğru hızla yükselirim.

Varsa yoksa Allah’ımız var, varsa yoksa Peygamber’imiz var, varsa yoksa Kur’an’ımız var, Kur’an’ımızın şeriatı var. Dünya çöker ve yıkılır; ben yüreğimde İslam’ın devletini kurarım, ailemde onu yaşar ve yaşatırım. Dirilirken de ilk İslam devletini kuran Musab bin Umeyr radiyallahu anh ile beraber diriltir Allah beni. Böyle iman ediyorum. Rabbime güveniyorum. Rahmetine sığınıyorum ve umudumla yaşıyorum.

Ben ümmet-i Muhammed’im ve sabır günleri yaşıyorsam çilem dolacak demektir. İsrail üfürecek sura bir gün ve “Ey insanlığın son umudu, ey ümmet-i Muhammed, çile bitti, cennet geldi” diyecek. O güne kadar düşük yapmamaya çalışıyoruz. Çünkü vakti gelmeyen doğum sakıncalıdır.

Suriye düşmedi. Irak düşmedi. Kudüs düşmedi. İstanbul’a bir şey olmadı. Allah’ın kaderi yaşanıyor. Ol dedi ve oluyor; olma dese hiçbir şey olmazdı. Faize, alkole izin verilmeseydi Allah da bu toprakları halifesiz bırakmayacaktı. Hilafet merkezi, keyif ve sefa merkezine dönünce Allah, şımaran kullarını bir süre terbiye etmeyi murat etti. Akıllandık ya Rabbi, dediğimiz gün Allah rahmetini geri gönderecek ümmet olarak yeniden aziz olacağız.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ. وَصَلَّى اللَّهُ وَسَلَّمْ عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِهِ وَصَحْبِهِ أَجْمَعِينَ.

Âlemlerin Rabbi Allah'a hamd, Efendimiz Muhammed aleyhisselama, ailesine, ashabına salat ve selam olsun.